

Ὅταν ἔφευγε ἀκλουθώντας τοῦ πελάου τὴν ἄκρη ἄκρη,
 Ἄχ δὲν ἔχουν' ἓνα δάκρυ,
 Μόνον ἔλεγε στὸ κύμα, ποῦ τὸν βλέπει καὶ τραβιέται,
 «Κύματά μου εἰπέτε, εἰπέτε
 »Δὲν εἶν' ὤμορφο τὸ ῥόδο;» Μόνον λέγει στὸ χορτάρι
 Ποῦ ὑποκάτω ἀπ' τὸ ποδάρι
 Τοῦ ἀλόγου του πεθαίνει. «Δὲν εἶμ' ἄξιος κ' ἐγὼ
 Τέτοιο ῥόδο νὰ φορῶ;»
 Τέτοια ῥόδα καὶ τοῦ Χάρου κάνουν ὤμορφα τὰ στήθια.
 Εἶναι ἀλήθεια, εἶν' ἀλήθεια!

NANI-NANI.

Ἄγγελοκάμωτο παιδί
 Πέσε στὴν ἀγκαλιά μου,
 Πέσε γλυκὰ νὰ κοιμηθῆς·
 Δὲν ξεύρεις πῶς σπαράζουνε
 Τὰ μαῦρα σωθικά μου,
 Στὰ στήθια μου σὰν ἀπλωθῆς.

Ἐλα, ψυχὴ μου, κύτταζε
 Ἡ μάνα σου ἢ καῦμένη,
 Γυμνὴ καὶ χιονισμένη,
 Μὲ τὰ μακρὰ μαλλάκια της,
 Γιὰ ἰδῆς, θὰ σὲ σκεπάσῃ,
 Μὴν ἢ δροσὰ σὲ πιάσῃ.

Ἐλα νὰ σὲ κοιμήσουνε
 Στὴ ζέστη τς' ἀγκαλιᾶς μου
 Οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μου.

Νᾗξευρες πότ' ἐξύπνησε
 Σήμερο τὴν αὐγοῦλα
 Ἡ μαῦρη σου ἢ μανοῦλα!

Τὰ γόνατά μου ἐτρόπησαν δυὸ ὥραις πεσημένη
 Ἐμπρὸς εἰς τὴν Παρθένο μας.. Ἐσὺ κι' αὐτὴ μοῦ μένει.
 Ἐκλαψα μαῦρα δάκρυα. Ὅχι γιὰ μὲ παιδί μου.
 Ἐτάχθηκα στὴ Χάρι της γιὰ σέ, γλυκὸ πουλί μου,
 Τὸ γάλα νὰ μὴ χάσω!

Παρθένο μου! Παρθένο μου! Πάρε με νὰ μὴ φθάσω
 Νὰ ἰδῶ τὸ μαῦρο τ' ὄρφανὸ ἀχνὸ καὶ πεινασμένον
 Στὰ μαραμμένα στήθια μου νὰ κλαίῃ κρεμασμένον!

Εἶναι πικρὰ τὰ χεῖλη μου, φαρμάκ' εἶν' ἢ καοδιὰ μου,
 Ἀπὸ τὴ φτώχεια τρέμουνε τ' ἄχαρα κόκκαλά μου...
 Ἐλα παιδάκι μου μὴ κλαίς. Πέσε νὰ σὲ κοιμήσω
 Καὶ νὰ σὲ ναναρίσω.

NANARISMA

Φύσ' ἀγεράκι δροσερὸ
 Μὲς τῶν δεινδρῶν τὰ φύλλα.
 Πᾶρ' ἀπ' τὰ ῥόδα τὸν ἀνθὸ
 Ἀπ' τὴ μηλιά τὰ μῆλα
 Καὶ φέρτα στὸ παιδάκι μου.
 Εἶναι καλὸ καὶ κάνει
 Ἦσυχο νάνι-νάνι.

Ἀρχίνησε τὸ λάλημα
 Ἀπὸ τὸν ἐρωτεμένο,
 Ναναρίσέ το, τὸ φτωχὸ

Εἶν' ἀποκοιμημένο
Σάν τῇ γλυκειά σου συντροφιά
Μὲς τῇ φωλιά σάν κάνει
Τῇ νύχτα νάνι-νάνι.

Ἄνοιξε νυχτολούλουδο,
Ἄνοιξε καὶ μὴ κλείσης
Τὴν ὡμορφὴ σου μυρωδιά
Ἄσότου νὰ τῇ χύσης
Ὅλη μὲς τὰ μαλλάκια του.
Τὸ μαῦρο ἴδες πῶς κάνει
Μαζύ μου νάνι-νάνι.

Παίζει τ' ἀγέρι τοῦ Μαῖου
Μέσα στὸν καλαμιῶνα,
Γελοῦνε τ' ἄνθη, τὰ νερά,
Λαλεῖ ἢ νεροχελῶνα.
Εὐτυχημέν' εἶμαι κ' ἐγὼ
Στὰ στήθια μου σάν κάνει
Τὸ μαῦρο νάνι-νάνι.

Καὶ σεῖς μὲ τὰ χρυσὰ φτερά
Ὀνειράτ' μου ἔλατε
Στὸ ἔρμο τὸ καλύβι μας.
Ἀγάλια ἀγάλια ἐμβάτε,
Σιγὰ μὴ τὸ ξυπνήσετε·
Κυττάξετε πῶς κάνει
Ἄγγελος νάνι-νάνι.

Ὀνειράτα εἶναι τοῦ φτωχοῦ
Ἡ συντροφιά, ἡ ἐλπίδα·
Τῆς χήρας ἡ παρηγοριά,
Ὁ ἥλιος, ἡ ἀχτίδα.
Ἐλάτε μὴν ἀφήσετε
Τῇ μάνα του ποῦ κάνει
Μαζύ του νάνι-νάνι.

Ἀποκοιμήθη τὸ μικρὸ, κ' ἡ μάν' ἀποκοιμήθη
Βαστώντάς το σφιχτὰ σφιχτὰ στὰ μητρικά της στήθη.
Εὐλογημένο τρεῖς φορές τῆς χήρας τὸ κρεββάτι!
Εὐλογημένο τρεῖς φορές! Κι' ἀνάθεμα στὸ μάτι
Ὅπου κυττάζ' ἀτάραχο μικρὸ παιδί σάν κάνει
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του τῇ νύχτα νάνι-νάνι.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ.

Καλόγερε, τί καρτερεῖς κλεισμένος μὲς τὸ Κοῦγκι;
Πέντε νομάτοι σώμειναν κ' ἐκείνοι λαθωμένοι,
Κ' εἶναι χιλιάδες οἱ ἐχθροὶ ποῦ σ' ἔχουνε ζωσμένον.
Ἐλα νὰ δώσης τὰ κλειδιά, πέσε νὰ προσκυνήσης,
Κι' ἀφέντης ὁ Βελλήπασας δεσπότη θὰ σὲ κάμη.

Ἐτζι ψηλὰ ἀπὸ τὸ βουνὸ φωνάζει ὁ Πῆλιο Γκούσης.
Κλεισμένος μὲς τὴν ἐκκλησὰ βρίσκειτ' ὁ Σαμουήλης,
Κι' ἀγέρας πέρνει τῇ φωνῇ τοῦ Πῆλιου τοῦ προδότη.

Χωρὶς ψαλμοὺς καὶ θυμιατὰ χωρὶς φωτοχυσία,
Γονατισμένοι, σκυθρωποὶ, μπρὸς στὴν ὠραία Πύλη,
Πέντε Σουλιώταις στέκονται μὲ τὸ κεφάλι κάτω·
Βουβοὶ, δὲν ἀνασαίνουνε καὶ βλέπεις κάπου κάπου
Ὅπου ἓνα χέρι σκόνεται καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του.
Ἀκίνητα στὸ μάρμαρο σέρνονται τὰ σπαθιά τους,
Σπαθιά ποῦ τόσο ἐδούλεψαν γιὰ τὸ γλυκὸ τους Σούλι!